

CHRONICLE

www.studentsummit.cz

8. března 2009

VIII/XIV

O PRÁCI SEKRETÁRIÁTNÍKA

MÓDNÍ POLICIE

PAPÍROVÝ ATENTÁT

Lucie Pávková,
koordinátorka
registrace

Vážení přátelé,

další den plný napínavých a náročných jednání je před námi. Možná vás již na začátku zarazilo mé oslovení, ovšem domnívám se, že si ho můžu dovolit. Znam vás všechny. Už od listopadu jsem s vámi, ačkoliv to možná netušíte, trávila mnoho svých volných chvil. Víím, co studujete, jaký stát zastupujete i v jakém orgánu dnes pracujete své cíle. Dá se říct: velký bratr vás stále vidí. Až do prvního workshopu byl registrační systém pro nás všechny jen soubor jmen a států, ta však od tohoto prvního setkání začala nabývat konkrétních podob. Dnes si již trůfám tvrdit, že každý člen registračního týmu měl tu možnost setkat se opravdu s každým z vás.

Zdalo-li se, že nekonečné fronty během sobotních rán na VŠE či při zahájení byly zbytečnou ztrátou času, šlo ve skutečnosti o promyšlený tah registračního týmu za účelem poskytnutí chvíle k probuzení. Stejně tak výtávání týmu na otázky typu: „Odkud jste, kolik vás je, zda budete všichni, a když nebudete, tak proč nebudete?“ nebylo pouhou naší zmateností, nýbrž další fází registrační taktiky, která v tuto chvíli měla mj. bystřit vaši mysl a argumentační schopnosti, a tudíž vás lépe připravit na jednání.

Pokud jste překonali hustou spleť takového byrokratického aparátu, jakým byl registrační tým PSS, jste jistě lépe připraveni čelit i nástrahám jednání ať již na Summitu či ve skutečném životě. Vždyť i byrokracie je nedílnou součástí práce OSN, NATO nebo EU.

Lucie Pávková

Na slovíčko s Vlastimilem Pickem

Na pátém workshopu nás navštívil náčelník Generálního štábu Armády České republiky – generálporučík Vlastimil Píček.

Pane generále, mohl byste studenty seznámit s tím, co obnáší funkce náčelníka Generálního štábu ČR a jaký je váš všední pracovní den?

To je velice široká otázka, která se nedá shrnout do jedné věty. Kdybych se o to pokusil, je to v podstatě pozice, kde náčelník Generálního štábu je velitelem armády a plní veškeré úkoly s tím související. To jest organizaci běžného života armády, zabezpečení výcviku, plnění úkolů, a to jak na území České republiky, tak i v zahraničí. Má funkce vychází z práce se zadáními, které dostávám od politického vedení rezortu Ministerstva obrany a od paní ministryně. Tyto úkoly musím rozpracovat a převést do praxe vydáním nařízení či rozkazů pro jednotky, které na splnění daného úkolu vytipují nebo navrhnou. Odpovědnost za celou armádu je veliká a každý den je v podstatě jiný, i když mám některé pravidelné body na

Pokračování na straně 2

Krev, pot a slzy...

Práce v Sekretariátu přináší velkou zkušenost, zároveň ale i spoustu zodpovědnosti, nezaplacené práce a probdělých nocí. Jak se tedy liší život delegáta od života člena přípravného týmu Summitu? Na první pohled možná příliš ne. Rozdíly odhalíte až tehdy, kdy to zažijete na vlastní kůži. Tak proč to nezkusit?

Je ospalé sobotní ráno, 06:00. Vymátožím se z prohráté postele a zamířím do koupelny. Rychle se obléct, něco málo sníst a už běžím na autobus, který mě za

ne celé dvě hodiny vyhodí v Praze. Ač sedím vedle naší velvyslankyně, prohodíme jen pár slov a krátce na to svorně upadneme v trhavý spánek.

Nemilosrdně drnčící mobil provokativně ukazuje 06:00. Jestli mě někdy napadlo, že až budu studovat VŠ v Praze, budu ušetřena ranního vstávání, šeredně jsem se pletla. Vstávám úplně ve stejnou dobu jako když jsem cestovala do hlavního města na workshop ještě v roli delegátky. Po krátkém přemlouvání vstanu

Pokračování na straně 2

Pokračování ze strany 1

agendě v průběhu týdne. Celkově je to ale především život a práce s lidmi.

Jak vypadala vaše cesta až na post náčelníka Generálního štábu? Byl to cíl, ke kterému jste směřoval celou svou kariéru? Jak byste porovnal práci náčelníka GŠ s vašimi předchozími funkcemi, například funkcí náčelníka Vojenské kanceláře prezidenta republiky?

Cesta to byla samozřejmě dlouhá a poměrně trnitá. Jsem vojákem od roku 1975, takže jsem ušel opravdu velký kus cesty, ale v životě mě nenapadlo, že bych mohl dosáhnout až na tuto pozici. Samozřejmě jsem hodně studoval, začínal jsem ve vojenské střední odborné škole jako voják a zatím jsem skončil s hodností generálporučíka na postu náčelníka Generálního štábu. Prošel jsem řadou funkcí od technických, po velitelské. Začínal jsem jako mechanik spojovacích zařízení a postupně, ruku v ruce s doplňováním vzdělání, jsem postupoval od spojovacího praporu přes další prvky velení až na dnešní post na Generální štábu, kde stojím v čele armády. Co se týká porovnání s mou bývalou funkcí je to opět jiná práce. Funkce náčelníka Vojenské kanceláře prezidenta České republiky je velmi specifická v tom, že se zde přenáší úkoly prezidenta republiky jakožto vrchního velitele ozbrojených sil na armádu. Mimo jiné má také náčelník Vojenské kanceláře na starosti Hradní stráž, která plní obranu a ostrahu sídel prezidenta, ať je to Pražský hrad či zámek v Lánech.

Které projekty byste v současné době označil jako prioritní?

Hlavní prioritou je pokračování v reformě armády, která v podstatě začala hned po roce 1989. Ještě než jsme vstoupili do NATO, učinili jsme v ní první krůčky. Reforma armády dále pokračovala po vstupu České republiky do aliančních struktur.

První fáze reformy skončila v roce 2006, kdy jsme splnili počáteční operační schopnosti. V současnosti probíhá fáze druhá, která by měla končit až v roce 2018, kdy bychom měli mít armádu na konečných počtech, a také řádně vybavenou novými zbraňovými systémy. Samozřejmě vše závisí na finančních prostředcích.

Co se týče vlastních projektů, zabývám se nyní především problematikou nového kolového obrněného transportéru a modernizační vrtulníků. Celkově je však těch projektů opravdu mnoho.

Můžete nám přiblížit, co obnáší profesionalizace české armády?

Vlastní profesionální Armáda České republiky v podstatě začala existovat 1. ledna 2005, kdy odešli do zálohy poslední vojáci základní služby. Já osobně to vidím jako ohromný skok kupředu, protože s vojáky základní služby vždy byly určité problémy a přeci jen, profesionál jde do armády dobrovolně, nikdo ho nenutí a podle toho si také plní své úkoly.

Jedním z mých cílů v personální oblasti je, aby se maximálně zvýšila vzdělanost profesionálního sboru, a to nemyslím pouze v kategorii důstojníků, ale i v kategoriích nižších, například praporčíchů. Žádám po všech znalost minimálně jednoho světového jazyka, přednostně angličtiny a snažím se, aby naši důstojníci a praporčíci jezdili na zkušenou do zahraničí, aby absolvovali zahraniční školy, kurzy atd. Musím říci, že se nám to docela daří a vzdělanost jde opravdu nahoru.

S jakými zásadními problémy se v současnosti potýká česká armáda? Nedostatkem financí? Jak by měly být tyto otázky řešeny?

Nemyslím si, že by armáda měla zásadní problémy systémového charakteru. Samozřejmě, nedostatky se občas vyskytnou, ale to je spíš otázka pochybení jedinců a ne ce-

lého systému. Armáda je sbor lidí, někteří jsou horší a někteří lepší. I práce důstojníků je samozřejmě ovlivněna skupinou lidí, se kterou pracují.

Co se týká financí, tak ty ovlivňují každý sektor naší společnosti a armádu nevyjímaje. Pravdou je, že armáda se začala transformovat s určitým finančním rámcem, který odpovídal zhruba 2,4 % hrubého domácího produktu. V současné době bohužel pracujeme s číslem 1,36 %, což musí být někde vidět. Především se to projevuje ve zpoždění či úplném odložení některých projektů.

V poslední době se velmi diskutovalo téma nasazení českých vojáků v zahraničních misích, jaký je váš osobní názor, má vojáků v zahraničí přibývat či ubývat?

Musíme vycházet z toho, že jsme členy určitých uskupení, ať už se jedná o NATO, Evropskou unii či Organizaci spojených národů. Naše armáda je v rámci České republiky přiměřeně velká s ohledem na prozazovaný princip kolektivní obrany. Kdybychom měli problémy, ostatní alianční partneři nám pomohou. I my však musíme plnit úkoly ve prospěch celku, čímž se dotýkám mimo jiné právě zahraničních misí. Aliance působí v několika operacích, kde Česká republika pracuje velmi aktivně co do porovnání s počtem obyvatel i velikostí naší armády. Máme tedy své důstojné příspěvky ke kolektivnímu úsilí a naši vojáci jsou aliančními partnery hodnoceni velmi dobře.

Úkolem vojáků je v tomto ohledu plnit politická zadání. To, že v posledních měsících došlo k velké politické diskusi o tom, kolik vojáků a do jakých prostorů vyslat, je opravdu otázkou politickou, k čemuž se já jako voják nechci vyjadřovat.

*Hana Bojďová,
koordinátorka Modelu NATO*

Pokračování ze strany 1

a za hodinu už vlaji v tramvaji směr Husinecká. Hlavní koordinátor nám dá jasné pokyny a každý si jde za svým. V důvěrně známém prostředí mi připadá trochu absurdní vyvěšovat orientační systém, ale matně si vybavuji, že před třemi roky jsem ho taky potřebovala.

Hurá, Florenc. Tady se nalodíme do autobusu Pražské integrované dopravy a jakmile uvidíme sochu Sira Winstona

Churchilla, jsme na místě. Trochu tápeme, kudy jít, když si všimnu papíru s logem Pražského studentského summitu a šipky na obdobných cedulích nás zavedou až na místo registrace. Nahlásíme se, vezmeme si Chronicle a v obrovské aule se do něj začteme. Objevíme v něm řadu odpovědí na naše otázky, ale zároveň vyvstanou další. Tak třeba příště.

Ve volné chvíli se jdu podívat na registraci. Automaticky беру do ruky „Chron“ a důkladně ho skenuji pohledem. Sice jsem

ho četla už asi třikrát a některé články bych mohla citovat z paměti, ale přesto tu a tam objevím drobnost, které jsem si před tiskem ne všimla a kterou jsem mohla opravit. Ale zkrátka nikdo není dokonalý.

S mírným zpožděním začne plánovaný program. Nestacím zírat, kolik je tu nováčků – tím lépe, aspoň nebudu za jediného neznalka. Po organizačních informacích přichází první host, kterým je ministr Cyril

Pokračování na straně 3

Pokračování ze strany 2

Svoboda. Páni. Když dojde řada na dotazy, svrbí mě jazyk, ale nakonec se neodvážím. Nezbyvá mi než doufat, že i na další workshop přijde zase někdo zajímavý a já se rozhoupu.

Dopolední část, jež samozřejmě začne kvůli delegátům opozdilcům o pět minut později, si poprvé neužiji v klidu na jednom místě, ale pendluji po škole. Je potřeba uvítat hosty, zařídít jim občerstvení, občas sebrat něco z podlahy nebo utřít stůl, a nakonec někdo taky musí chodit s mikrofonem po aule při závěrečné diskuzi s delegáty. Příště si ty podpatky možná rozmyslím.

Odpoledne se naše delegace rozdělí do jednotlivých orgánů. Nervózně se rozhlédnu po místnosti a sedám si do zadní řady. Po chvilce zjistím, že to bylo zbytečné opatření, naštěstí se předsednictvo neptá na žádné záladnosti. Dokonce se po dvou hodinách osmělím natolik, že se přihlásím o slovo. Předtím si ale myšlenku v duchu dvakrát předříkám. A vida, ani to nebolelo.

V místnosti vyhrazené pro náš orgán se začínají objevovat první známé i neznámé tváře. Dnes budu poprvé v roli přednášejícího, to jsem tedy zvědavá, jestli udržím pozornost studentů. Nejprve však začínáme interaktivní hrou na rozmluvení. Zpočátku nám to jde rozpačitě a než stihneme zpanikařit, atmosféra se rozproudí a brzy skoro nestihnáme sledovat pořadí řečníků.

Kolem třetí hodiny náš program končí a já se toulám po chodbách Vysoké školy ekonomické a vyhlížím svoje spolužáky ze školy. Když už je naše sestava kompletní, běžíme na autobus, abychom stihli nejbližší spoj domů. Teď už nemlčíme, naopak, na-

vzájem se přerušujeme a sdělujeme si své dojmy. Nakonec se ale shodneme na tom, že se už těšíme na další workshop.

Tak si z workshopu odnáším docela dobrý pocit, povedlo se nám rozvázat jazyk i těch nejnesmělejších studentů a příště už začneme s jednáním. Po úklidu místnosti do původního stavu následuje ještě krátké setkání předsednictva, kritické sebehodnocení a večer ještě napsat tiskovku, výborový článek, vybrat fotografie... A už můžeme pomalu začít chystat program na další měsíc. Snad bude mít odezvu jako dnes.

Bezradně stojím nad přeplněným kufrem. Pět dní v Praze, to vyžaduje náročnou garderobu. Nakonec vyhodím plavky, žabky a stan, a tak se mi povede jej zavřít. Sotva se ubytujeme na koleji, zamíříme na setkání s naším skutečným velvyslancem. V nádherném salónku s ním strávíme příjemnou hodinku a dozvíme se celou řadu

zajímavých a pro jednání užitečných informací.

Týden před konferencí se mým druhým domovem stává kancelář Asociace pro mezinárodní otázky. Přípravy vrcholí, prsty mi nevratně srostly s klávesnicí a k uchu mám permanentně přiložený telefon. Domlouvám setkání na ambasádách, dělám korektury Průvodce Summitem a „Chronu“, píšu tiskové zprávy a jednám s novináři. Mnohem méně spím, jím velmi sporadicky, ale věřím, že ta práce má smysl a že si delegáti konferencí užijí.

A jak skončily příběhy delegátky a členky předsednictva? To už si musíme domyslet dle vlastní fantazie. Jste-li letos studentem čtvrtého ročníku a předchozí řádky vás motivovaly zapojit se příští rok do příprav Pražského studentského summitu jako člen Sekretariátu, pošlete své životopisy na adresu jan.pycha@amo.cz

-sn-

Se Zuzanou Wágnerovou a Martinou Knapovou o Lidsko-právním biografu

Zastavme se na slovíčko s delegátkou Jižní Koreje Zuzanou Wágnerovou a velvyslankyní Belgie v Radě bezpečnosti Martinou Knapovou. Proč pravidelně navštěvovaly Biograf a věnovaly mu část nedělního odpoledne?

Co tě poprvé přimělo k tomu, aby ses přišla podívat do našeho Biografu?

Zuzka: Zaujala mě možnost prodloužit si víkend s PSS a vzhledem k tomu, že jsem členkou HRC, se mě problematika lidských práv týká a zároveň mě osobně zajímá.

Martina: Zájem o lidská práva a dění v oblastech, kde se filmy odehrávaly. Také mě zaujalo, že filmy byly promítány v cizím jazyce.

A proč jsi zavítala i na další projekci?

Zuzka: Atmosféra setkání mě velice potěšila. Komorní představení pro pár lidí je přece jen lepší než obrovský kinosál. Výběr filmů pro mě neznámých byl také velkým lákadlem.

Jak hodnotíš výběr filmů a průběh Biografu?

Martina: Filmy byly dopředu prezentovány jako kvalitní, protože získaly různá ocenění

Pokračování na straně 4

Pokračování ze strany 3

a kvalitní opravdu byly. Důležitá pro mě byla autenticita prostředí, například Shooting Dogs byla natočená opravdu ve Rwandě lidmi, kteří tamější masakr přežili. V neposlední řadě bylo dobré, že se jednalo o filmy, které nelze běžně vidět.

Jaký film tě nejvíce zaujal a proč?

Zuzka: Rozhodně Shooting dogs! Myslím, že nehovořím jen za sebe, když řeknu,

že to byl nejpůsobivější snímek celého Biografu. Skutečnost, jakou byla rwandská genocida vykreslena na filmovém plátně, byla šokující, výstižná a naprosto vyčerpávající. Ještě mnoho hodin po promítání jsem se z toho musela vzpamatovávat. Zasáhl mě tak, jako žádný film předtím. I úvodní přednáška umocňovala zážitek z filmu.

Martina: Těžko se mi to hodnotí. Film Paradise Now! byl napínavý do poslední chvíle a měl opravdu nečekaný konec, ale

u Shooting Dogs jsem byla opravdu dojatá, rozhořčená a šokovaná, přestože se nejednalo o nějak zvlášť uměle zvyšované napětí, události ve filmu šly prostě za sebou.

Je něco, co bys chtěla organizátorům vzkázat, vytknout, doporučit?

Martina: Vzkaz k organizátorům? Jedině, jen tak dál. Díky moc za tak dobrý nápad promítat tyto filmy a za inspiraci. Těším se na další ročník Biografu.

-sn-

Móda, extravagance, manýry

Již od dob starověkých, možná i pravěkých, platí určité zvyky, úzy či chceme-li zažítá pravidla chování, podle kterých se lidé žijící ve společném prostředí řídí v určitých situacích, které život přináší.

Jistě si všichni dovedeme představit antické Římany a jejich tolik pověstné městské lázně, kde ti krásní a bohatí regenerovali svá těla a duše po namáhavých dnech. Právě z tohoto prostředí máme první doloženou zmínku o nejrůznějších módních výstřelcích. Literatura se nejčastěji zmiňuje o pokoupelech županech – zejména se jednalo o lehké barevné módní doplňky nebo živé květy rostlin, kterými nejčastěji ženy vylepšovaly svůj oděv. Nutno podotknout, že tehdejší kulturní elita byla takovýmto experimentováním poněkud zděšena. Takovéto pokusy o vylepšení své nudně bílé róby se rozšířili mezi širokou veřejnost, a postupem času se stalo společenskou nutností mít na svých lázeňských šatech něco originálního – stal se z toho zvyk, či chceme-li pravidlo.

Stejně jako antičtí Římané máme i my určitá pravidla chování, mezi které bezpochyby patří i nutnost správně odhadnout, jak se obléci do určité společnosti. Naštěstí žijeme v zemi, kde má dlouhou tradici prvorepublikové učení Guta Jarkovského

o tom, jak se chovat, ale také oblékat při nejrůznějších společenských příležitostech.

Významnou společenskou událostí bylo bezpochyby i zahájení Pražského studentského summitu, a proto i na této akci bylo důležité se přiměřeně obléci. Musím konstatovat, že absolutní většina z vás správně odhadla úroveň akce a zvolila oděv vhodný pro takovouto příležitost. Ovšem pár výstřelků, z nichž některé byly za hranicí dobrého vkusu, se opět vyskytlo.

To, že si někteří pánové oblékli riflové kalhoty a k tomu sako, je na stejné příšerné úrovni jako to, že si někdo vezme k společenskému oděvu pohorky nebo nedej bože tenisky, a i takoví se bohužel v pátek v Obecním domě vyskytli. Ostatní chválím za různé varianty originálních kravat, a také mě potěšila přítomnost absolutní většiny bílých košil, které jsou přeci jen na tak oficiální akci lepší než košile barevné. Nemohu zmínit tu skutečnost, že motýlek se nosí k fraku, a nikoliv k saku, a měl by být ručně vázaný, je však pravdou, že v tomto ohledu se ledy prolamují a stále více významných osobností nosí motýlek také jako doplněk k saku. Co se trochu vytratilo, jsou ozdobné kapesníčky, ovšem ti, kteří je v pátek vložili do náprsních kapes, zvolili krásné kombinace a zaslouží si bezesporu pochvalu. Naštěstí jsem nezaznamenal žádný případ bílých ponožek, za což v rámci

důvodu udržení svého dobrého psychického zdraví děkuji.

Dámy byly přesně takové, jaké by měly být – krásné, elegantní, úžasné. Byl jsem přímo nadšen z nejrůznějších variant jak šatů, tak stále populárnějších kalhotových kostýmů. Pohled na vás, dámy, lahodil každému mužskému oku. Bohužel i mezi dámami se našly určité výjimky za hranicí dobrého vkusu, například elastické tričko s červeným nápisem opravdu není to, co bychom si na takovouto akci představovali. Nejčastějším prohrěškem byla relativně častá přítomnost odhalených ramen, která by přeci měla jen zůstat na mužské představitosti. Krátké sukýnky ála hravé školačky také nejsou zrovna vhodným oblečením pro takovouto společenskou akci. Poslední výtku směřuje k botám, stále platí pravidlo o zavřených špičkách, které byste měly dodržovat.

Co říci závěrem? Snad jen to, že mne zahájení Pražského studentského summitu přesvědčilo o tom, že téměř všichni mladí diplomaté se oblékat do společnosti umějí, volí nápadité, a často i povedené kombinace, které je odlišují od ostatních. Není pravdou to, že společenský oděv je nudný, a jsem rád, že jste mě o tom opět přesvědčili i vy, delegátky a delegáti Pražského studentského summitu.

-dž-

Papírový atentát

Jan Ruml jako Zloduch I, Ivan Pilip jako Zloduch II, Václav Klaus jako Velikán. V těchto rolích vystupují čeští politici v dokumentárním filmu režiséra Radima Procházky a novináře Václava Fišera Papírový atentát. Ten nám díky tomu může pomoci pochopit, jakou ironií v sobě takovéto černobílé rozškátulkování naší politické scény konce 90. let skrývá.

Papírový atentát s odstupem deseti let specifickým způsobem zachycuje událost, která se do paměti českých občanů zapsala pod zavádějícím názvem Sarajevský atentát. Na sklonku roku 1997 se objevila jedna z největších politických afér po listopadu 1989 a média se předháněla, kdo přinese nejexkluzivnější zprávu o netransparentním financování občanské demokratické strany, v jejímž čele tehdy stál předseda vlády Václav Klaus. Televize Nova, jejíž ředitel Vladimír Železný poté rychle přešel na premiérovou stranu, dokonce zveřejnila reportáž s neověřenou zprávou o tom, že Klaus vlastní vilu ve Švýcarsku.

Dne 28. listopadu vystoupili dva členové ODS – Jan Ruml a Ivan Pilip – se společným prohlášením, ve kterém stálo: „Vzhledem k tomu, že Václav Klaus, jako předseda občanské demokratické strany, dosud nedokázal průkazně vyvrátit mimořádně závažná obvinění vznesená proti ODS, vyzýváme ho k okamžité rezignaci na funkci předsedy strany“. Celá akce byla hbitě pojmenována Miroslavem Mackem (který ve filmu získává přezdívku Pravá ruka Velikána) jako puč – atentát na předsedu strany, který ve stejné době pobýval v Sarajevu.

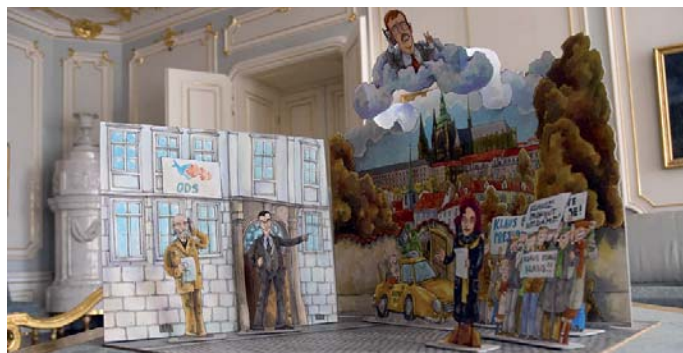
Česká společnost reagovala masovou deklarací podpory Václavu Klausovi a přijala jeho zdůvodnění, které spočívalo v označení Rumla s Pilipem zrádci, kteří se nemohli smířit s jeho oblibou u veřejnosti a vůdčím postavením ve straně. Existenci tajného konta Klaus popřel.

Abychom však pochopili, jak celý skandál vznikl, musíme zapátrat v paměti ještě o něco dál a přesunout se do roku 1995, kdy

bývalý tenista a podnikatel Milan Šrejbr věnoval ODS příspěvek sedm a půl milionu korun. Oficiálně však tuto finanční částku věnovali Lájoš Bács a Radživ Sinha. Proč byli jako dárci uvedeni právě tito dva fiktivní pánové, se dnes můžeme jen dohadovat. V Papírovém atentátu k tomu novinář a politik Vladimír Mlynář říká toto: „...prostě to tam napsali ve vzorlání, to Lájoš Bács a Radživ Sinha. Jakože přča. A odeslali to do toho parlamentu. Je-li to pravda, a já si docela myslím, že to pravda je, tak to docela přesně ilustruje tu dobu. A to, co v tu dobu na ODS bylo hrozné. Že si můžou dovolit všechno.“

Odpovědi na otázku, proč se jedná právě o atentát papírový, se divákovi dostává hned v prvních minutách filmu, kdy je představeno jednoduché dioráma (viz obrázek), na kterém je jako s loutkami pohybováno s jednotlivými účastníky krize. I díky hudbě, která připomíná spíše příjezd kolotočářů, tak vzniká dojem, že sledujeme grotesku. Navíc se záběry z tiskových konferencí i rozhovory s politiky prolínají se záběry ze soutěže vystřihovánek, do které autoři neváhali dioráma přihlásit.

Radim Procházka se svým diorámatem navštívil hlavní aktéry, aby je požádal o zhodnocení listopadových událostí roku 1997 s desetiletým odstupem. Dostáváme se tak na Hrad, odkud nyní již prezident republiky Václav Klaus s úsměvem pohlíží na satirické vyobrazení Václava Havla; do jiného záběru se po trávníku s úsměvem připlíží Miloš Zeman; příležitost vyjádřit se ke své roli dostává i Václav Havel a Jan Ruml s Ivanem Pilipem.

Zdroj: ceskatelevize.cz

Papírový atentát je dokument, který stojí za vidění. Kdo však v předchozím textu tápal, měl by se předtím alespoň letmo seznámit s nechvalně proslulým obdobím našich nedávných dějin, o kterém pojednává. A také si uvědomit, že na různé věci je možné dívat se z několika úhlů, a umělecké dílo, ať je nám jeho poselství sebevíc sympatické, bude nejspíš obsahovat pouze jeden ze způsobů náhledu, přestože se může snažit být objektivním.

-tj-

Debatní program PSS

Jednou z novinek letošního ročníku byl i Debatní program PSS. Dříve než shrneme, jak probíhal, musíme vysvětlit, co „debata“ v tomto smyslu vlastně znamená. Jedná se o soutěžní debatu formátu Karl Popper, kte-

rá vypadá následovně. Proti sobě stojí dva týmy, které debatuji na určitou tezi, např. „Euthanasie by měla být legalizována.“ Ta musí být kontroverzní, tj. dávat prostor pro argumentaci oběma stranám – jak té,

která tezi podporuje (tzv. afirmativní), tak té, která ji vyvrací (tzv. negativní). Každou stranu zastává pochopitelně jeden tým.

Pokračování na straně 6

Pokračování ze strany 5

V průběhu debaty se strany v argumentaci pravidelně střídají, nejdříve vystoupí první mluvčí strany afirmativní, následuje první mluvčí strany negativní a tak dále.

Debata rozvíjí dovednosti, jež delegáti využívají i během jednání na Summitu – kritické myšlení, schopnost logicky argumentovat, sebevědomě a přesvědčivě vystupovat před publikem. V rámci Debatního programu při PSS se účastníci naučili úplně základy, které pak mohou roz-

víjet v debatních klubech, které fungují při školách po celé republice.

Během prvního setkání na gymnáziu Nad Alejí zájemci nejprve zhlédli ukázkovou debatu na téma „Školní uniformy jsou prospěšné“ v podání zkušených debatérů a její nemilosrdnou analýzu v podání ještě zkušenějších rozhodčích. Vzápětí dostali účastníci možnost si zadebatovat sami, a to česky i anglicky na různém téze.

Na druhém setkání se seznámili se zbývajícími pravidly – dozvěděli se, co je kritérium a jak mají vypadat třetí řeči, a zkusili si

hned dvě debaty v nezkrácené podobě, tedy 3 na 3.

Na třetím a zároveň závěrečném setkání se účastníci dozvěděli, jak vypadá správně vystavěný argument, jaké jsou nejčastější chyby, jichž se debatéři v argumentaci dopouští, a také jak argumenty účinně vyvracet.

Přípravný tým by rád poděkoval nejen účastníkům, ale i mnoha lidem mimo Summit, kteří si našli čas, aby s přípravou Debatního programu PSS pomohli.

Michal Pečeňa,

místopředseda Modelu NATO

Perličky

- ...a nějaká logická návaznost je podle mě hloupost...
delegátka Kolumbie, CSD
- Dorazí tým urchlíku
Chorvatsko, WHO
- Zdravotnické týmy a jiné zásahové jednotky
Slovensko, WHO
- Psychické nemoci nejsou nakažlivé. Chorvatsko ve WHO v reakci: Deprese je velmi nakažlivá.
Švédsko, WHO
- Mauretánie je ideální nejen pro teroristy, ale i pro uprchlíky.
Mauretánie, WHO
- Uprchlíci zde mohou zůstat, jak dlouho chtějí, ale doba je limitována.
Mauretánie, WHO
- Nevím, proč mou nabídnutou ruku delgát Íránu nepřijímá, na opak má tendenci mě do ní kousnout.
USA, WHO
- Nevím jestli se delegát Íránu hlásí kvůli mému výroku ,vážené dámy nebo vážení pánové‘.
USA, WHO
- Tím, že pomáháte Mauretánii, pomáháte sami sobě.
Mauretánie, WHO
- Rádi bychom si k sobě vzali nějaké menší množství uprchlíků.
Dánsko, WHO
- A jak to řeší Izrael? Ten dělá nemlich to samý!
Írán, WHO
- Z normálního lidského úsudku lze usoudit...
Izrael, WHO
- Naposledy podána ruka ke smíru Íránu a doufám, že mě do ní nekousne!
USA, WHO
- Já Vám na to odpovídám, pane profesore...tedy delegáte.
USA, ECOSOC
- Mluví se dokonce o bídě, nehleď o dalších aspektech bídy.
USA, ECOSOC
- Musím požádat delegáta USA, aby když už musí pochodovat, pochodoval směrem k plénu.
Kateřina Palová, místopředsedkyně ECOSOC
- Já se omlouvám například Africe, že budu mluvit spíše k Evropě, ale s africkými státy bych si neměl asi co říct.
Ukrajina, GA
- Jak již bylo řečeno, přestávka bude.
Indonésie, GA
- Je to ekologické, je to prostě super.
Barbados, GA
- Musíme mít energii budoucnosti , která nevíme, jestli bude a jaká bude, ale doufejme, že ano.
Portugalsko, GA
- Soudruh z Jižní Koreje mě překvapil nepřipraveného.
KLDR, GA
- Hlaste se přihlášením hlasovacího štítu.
Jan Dragoun, tajemník GA
- Děkuji delegátu Spojených států imperialistických.
Zimbabwe, GA
- Osobně si Thajské království myslí...
Thajsko, GA
- Nyní promluví Čínská lidově-demokratická republika.
Lucie Pávková, tajemnice GA
- Já bych toto chtěl podpořit, abyste se mnou nenechali zmást.
ČLR, GA

Model OSN

RADA BEZPEČNOSTI (SC)

Počátek prvního jednacího dne probíhal v opravdu živém tempu. Po bouřlivém jednání o konečné podobě agendy se začal projednávat první schválený bod – Nešíření zbraní hromadného ničení (Non-proliferation of Weapons of Mass Destruction). Všechny přítomné státy se shodly zejména na nutnosti projednání problematiky iránského jaderného programu. Při ostré výměně názorů, do níž se nejvíce zapojily USA, Spojené království, Francie a Belgie na straně jedné a Ruská federace a Čína částečně podporované vládami Indonésie a Libye na straně druhé, vyvstaly na povrch nejproblematičtější a následně také nejdiskutovanější body celého dopoledního jednání. Mezi ně patřila otázka, zda má mít Írán právo na vlastní jaderný program, zda schválit uvalení dalších sankcí na tento stát či jakým způsobem s Íránem dále jednat. Proti projednávání otázky sankcí se nejvíce stavěl velvyslanec Čínské lidové republiky, dle jehož názoru tato politika není v současné době tím správným řešením.

Několik minut před očekávaným koncem dopolední části sobotního jednání byl předložen návrh rezoluce ze strany Spojeného království, garanty se stala Francie spolu s Belgií. Velvyslanec Spojených států amerických se následně pokusil urychlit další jednání apelem na ostatní státy Rady bezpečnosti, aby byly maximálně konstruktivní.

Z úst velvyslance Libye po dobu jednání několikrát zaznělo přání přizvat k jednání zástupce Íránu. Jeho prosby však během dopolední části nebyly vyslyšeny.

VALNÉ SHROMÁŽDĚNÍ (GA)

Valné shromáždění začalo svůj první jednací den bouřlivou debatou o podobě agendy, ačkoli její znění bylo již předběžně schváleno na pátém přípravném setkání. Agenda byla nicméně nakonec schválena

v původní podobě a plénum překročilo k projednávání jejího prvního bodu – Zajištění energetické bezpečnosti. Po přednesení stanovisek se delegáti vzájemně seznámili s názory svých vlád, které nejen že se mnohdy značně lišily, ale vzájemné konfrontace velmi často vyvolaly doslova vlnobití v jinak klidných vodách Valného shromáždění. Jednací den uzavíral svou polovinu rokováním o rezoluci, kterou navrhl delegát Indonésie za podpory Velké Británie a velké části asijských zemí. Věřme, že dlouhé hodiny tvrdého vyjednávání kompromisů a uvážených hlasování přinesou kýžené výsledky a přivedou na svět povedený dokument, ve kterém se odrazí dobrá práce a snaha všech zúčastněných delegátů.

Partneři Modelu OSN

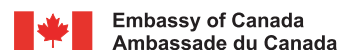
Generální partner

Hlavní partner

KRÁLOVÉHRADECKÝ KRAJ

Informační centrum OSN v Praze

RADA PRO LIDSKÁ PRÁVA (HRC)

Nový, mladý a velmi ambiciózní orgán Summitu Rada pro lidská práva hned na začátku svého prvního jednacího dne na konferenci změnil svou dosavadní agendu tím, že přidal nový bod Postavení žen ve společnosti a jejich práva, který byl navržen zástupcem Argentiny.

Poté začali delegáti jednat o prvním bodě agendy – Mimosoudní popravy.

Po několikahodinové usilovné diskuzi delegáti Rady předložili návrh deklarace týkající se problematiky porušování nejzákladnějšího lidského práva – práva na život. Tento návrh, jehož cílem bylo nalézt společnou řeč a půdu pro konkrétnější úpravu, byl předložen delegátkou Velké Británie a jako garanti vystoupili Argentina, Německo, Kanada, Slovinsko a Korejská repub-

lika. Deklarace byla přijata bez jediného odpůrce a stala se prvním dokumentem schváleným Radou pro lidská práva, a hlavně pak startovní plochou pro další diskuzi, která vyústila v návrh rezoluce vytvořený Japonskem a Indonésií. Následující slovní pře se strhla především okolo sedmého

článku rezoluce, kde by HRC měla navrhnout mechanismus vysílání speciálních mezinárodních jednotek s cílem monitorovat a zabránit mimosoudním popravám. Japonské císařství trpělivě vysvětlovalo svým oponentům různé aspekty tohoto návrhu, zvláště diskuzi se pak točila kolem charakteru těchto jednotek s důrazem na otázku jejich výzbroje a případného použití síly. Celý první den byl jak pro delegáty, tak pro nás jako předsednictvo velmi náročný, ale přinesl své ovoce. Doufáme, že se dnes do jednání zapojí už všechny státy, za to včerejší musíme, kromě výše zmíněného pochválit zejména práci zástupkyň a zástupců USA, JAR, Amnesty International a Islamské komise pro lidská práva.

HOSPODÁŘSKÁ A SOCIÁLNÍ RADA (ECOSOC)

První jednací den na půdě Hospodářské a sociální rady začal schválením agendy, která byla předjednána již na pátém přípravném setkání. Delegáti se po téměř hodinové diskuzi a po třech jmenovitých

hlasováních dohodli na konečném znění. Posledním hlasováním se shodli, že zachovají agendu v tom pořadí, v jakém ji již dříve vyjednali. Ihned poté se začalo debatovat o prvním z bodů – o současné ekonomické krizi. Vzhledem k problematické povaze tématu, a především proto, že se jedná o stále velmi aktuální problém, se delegáti po dohodě s předsednictvem shodli, že výstupem z tohoto bodu bude nikoliv rezoluce, nýbrž deklarace. Dříve než začal být tvořen závěrečný dokument se však rozpoutalo vypjaté jednání především mezi Spojenými státy americkými, Ruskou federací, Čínskou lidovou republikou, Portugalskem i dalšími státy. Po apelu ze strany předsednictva se do diskuze

zapojili i doposud mlčící delegáti, a tak se jednání neslo v duchu nekompromisních vyjednávání. Po pauze na oběd a kuloárním jednání Spojené státy za garance Portugalska a Ruské federace předložily návrh dokumentu. Následovala vlna velmi tvrdých bojů a pozměňovacích návrhů, které měly za cíl celou deklaraci vypilovat. Ještě před coffee breakem museli být přizváni delegáti Spojeného království a Francie, jejichž přítomnost jsme v orgánu při jednání velmi postrádali. Po jejich příchodu celá vyjednávání vyvrcholila a nakonec byl dokument schválen. V dalším, tedy druhém, jednacím dnu budeme projednávat další bod agendy – Vědu a technologii pro rozvoj.

KOMISE PRO UDRŽITELNÝ ROZVOJ (CSD)

Náš první jednací den začal s drobným zpožděním, ale o to intenzivněji. Hned v úvodní obecné rozpravě vyjádřila řada států své priority a stanoviska. Poté se strhla debata o podobě agendy, kterou vedl delegát USA, jemuž se zdálo pořadí témat nelogické. Diskutovaná nelogičnost naopak nijak neznepokojovala delegátku Kolumbie. Ona a její podpůrci nakonec vy-

hráli, a tak se CSD vrhla do podrobného jednání dle agendy schválené na posledním workshopu. Hned k prvnímu bodu, a to k energetickým zdrojům, byly předloženy předsednictvu nadějně dokumenty, konkrétně návrh rezoluce podaný Ruskou federací, a tak se těšíme, že jednání v Komisi budou plodná.

SVĚTOVÁ ZDRAVOTNICKÁ ORGANIZACE (WHO)

Po téměř roce pečlivých příprav se delegáti dočkali konference a opravdového jednání v příjemných diplomatických prostorách hotelu Hilton Prague.

První jednací den začal schválením bodů agendy v tomto pořadí:

1. Zdravotní rizika migrace;
2. Antikoncepce;
3. Aditiva – melamin a jiné škodlivé látky.

Delegáti o pořadí bodů diskutovali již na workshopu, tudíž se rychle shodli a v zápětí

otevřeli téma Zdravotní rizika migrace. Na úvod vyslanci jednotlivých států přednesli priority a postoje svých vlád k problematice, a také si vyjasnili některé nesrovnalosti a nedorozumění.

První byl předložen návrh rezoluce Chorvatska. K návrhu bylo samozřejmě podáno mnoho pozměňovacích návrhů. Záleží na samotných delegátech, zda bude rezoluce přijata.

SVĚTOVÁ OBCHODNÍ ORGANIZACE (WTO)

Ministři Světové obchodní organizace měli jedinečnou příležitost zahájit své jednání v budově Ministerstva průmyslu a obchodu v ulici Politických vězňů. Jednání se tak uskutečnilo ve stejné ulici, kde se o den dříve v prostorách CERGE-EI zúčastnili re-

cepce se členem Národní ekonomické rady vlády (NERV) Pavlem Kohoutem. Zahájení sobotního jednání byl přítomen náměstek ministra průmyslu a obchodu Martin Tlapa. Řada ministrů pronesla zajímavé a věcné projevy, včetně zástupců mezinárodních organizací. Mezi nejlepší patřily projevy zástupců Číny, Japonska, Ruské federace a Světové banky. Pan náměstek delegáty podpořil a prozradil několik svých domněnek a úvah o tom, jakým směrem by se jejich diskuze mohla ubírat.

Poté následovala exkurze do podzemních prostor objektu. Během druhé světové války totiž budova sloužila gestapu a v současné době se zde nachází památník, kde delegáti byli seznámeni s ponurou, moderní českou historií. Po příchodu delegátů

do hotelu Hilton Prague byla po malých peripetích schválena definitivní agenda. O všeobecný konsenzus se zasloužila především Burkina Faso, Evropská společenství a USA.

Perličky

• Děkuji za udělení slova a já se omlouvám za to, jak jsem leknutím zaječel.

Čína, HRC

• Dokumenty předložit! Nezdržovat!

Kanada, HRC

• Nechal bych agendu bez muslimských žen.

JAR, HRC

• Žádný stát se nebojí mimosoudních poprav.

Čína, HRC

• Měli bychom sfouknout mimosoudní popravu rychleji.

Amnesty International, HRC

• Spojené státy jsou vždy připraveny aktivně a konstruktivně mluvit k tématům zdravotnictví.

USA, WHO

• Tentokrát budu mluvit k věci a ke zdravotnictví.

USA, WHO

• Kdybyste měl pomáhat všem světům z celého světa.

Japonsko, ECOSOC

• Jakožto africký stát jsme se měli špatně i před krizí.

Mauretánie, ECOSOC

Model NATO

Model NATO Partners

Model NATO is co-sponsored by the North Atlantic Treaty Organization

Main Partner

British Embassy
Prague

A few words about the NATO Secretariat

Young, active, inspiring, unbelievably knowledgeable; they are always smiling and able to help you, support you and to give you advice – that's how they are perceived by their delegates.

Or, rather, that's how we would like to be perceived, since the reality does not always look exactly like this. We do not know the answer to every question, we do get exhausted by our sleepless nights, we are not in a perfect mood all the time... We do make mistakes, we do forget and confuse a few things here and there.

But let's have a look from the bright side. Even though Hana Bojdová, Matina Braunová, Luděk Mohr and Michal Pečeňa are

ordinary human beings with their strengths and weaknesses, they are able to prepare an interesting and enriching program for their delegates, to obtain famous diplomats and experts; they are more than willing to share their skill and experience. As all of the members of the Prague Student Summit Secretariat, they do not get paid for this, nor do they receive any other reward apart from the good feeling and new skills. So it can be seen that the main value behind the project – education – works actually both ways.

We, the members of the Secretariat, also learn new things – not only in terms of expertise in the field of international relations, but also in terms of practical skills. We have learnt how to make things work by actually making them work. At the end of the day, it is clear that Model NATO is a mutually beneficial thing. And that's why we still find it attractive, after all these years as delegates and Secretariat members; we like to hang around with people we can be helpful to and from whom, simultaneously, we can learn a lot.

A day of Model NATO with H. E. Štefan Füle

Model NATO delegates had the opportunity to spend the first day of the summit with the Czech ambassador to NATO, Mr. Stefan Fule. This gave the delegates an opportunity to discuss topics they would debate at the Summit with a professional diplomat, and thus gain a new insight into them.

After his arrival to the Municipal House, Mr. Ambassador has expressed his admiration for and recognition of the prefect setup and professionalism of the Opening

Ceremony of the Prague Student Summit, and of the event's wide scope.

In his speech in the morning part of the ceremony, Mr. Fule has mentioned – like other honorable guests – how important is the enthusiasm and interest of young people in educating themselves in the field of international relations, and how valuable experience the student summit is for them. On the other hand, unlike the majority of other speakers, he came up with a personal dimension in his speech, and he spoke about how the PSS has fulfilled his perso-

nal and professional dream. By the professional dream he meant that at the floor of the Prague Student Summit, three world organizations cooperate towards effective solutions of problems, which unfortunately does not happen very often in the real world.

In the evening, a working dinner of the Model NATO delegates and Mr. Ambassador was held in restaurant Hybernia near

the Municipal House, where the delegates had an opportunity to experience what it feels like to have such a meeting. In the second part of the dinner, a lively discussion about the topics to be debated in the upcoming three-day Summit took place over the delicious meals. Before Mr. Fule had to leave for his plane back to Brussels, he wished the delegates good luck in reaching consensus at their Summit in Hotel Hilton.

“I am looking forward to the next working dinner with NATO Ambassadors, where I will present them with a final communiqué of the Prague Model NATO delegates. After this working dinner with so intelligent young people, I am confident that you will make our job in the Alliance easier by finding original solutions we have not been able to see so far,” he added.

Foreign language, foreign country

Debating in English is extremely hard... Is that what you are expecting to learn from this article? Then I am sorry to disappoint you, but it is not true. A discussion in a different language isn't as difficult as many people imagine. I'm not saying that anyone could do it – at least a basic knowledge of English is necessary – but you don't have to be a professional, none of us in Model NATO is.

To err is human and it happens all the time even during our deliberations. “We need to supporting our troops in Afghanistan.” Did you find two blunders in that sentence? Congratulations. Did you understand? I am sure you did and that is the most important thing – to express your position clearly regardless of the mistakes. The only hitch in formulating one's opinion might be fear of embarrassing oneself and to be honest, sometimes I still have problems overcoming that concern, especially when I am in a new group for the first time. Fortunately Model NATO isn't just a matter of one day, and as the atmosphere in the room is getting friendlier, my English is getting more fluent.

You can be really good in English, you can study all the exceptions from exceptions, but I can guarantee that it's not going

to save you if you have no idea what you are going to talk about. There is always a way to communicate what you have on your mind and by that I don't mean telepathy. Now and then, the delegates use a Czech word if they cannot remember the English equivalent – the rest of the group then serves as a prompt dictionary to help the young ambassador to continue in his or her speech.

Except for the fact that Model NATO's official language is English, it has many important features in common with the other Models, such as representing a different country's stand. I was generally used to advocate my own point of view, because when I first decided to take part in the Model UN, I was assigned to the Czech Repub-

lic. This year I deputize for Estonia, whose official position luckily isn't far from my notion. As I learn more about this country, I find it easier to put myself into the real Estonian ambassador's place and I wouldn't want to be in anyone else's shoes.

The unmistakable atmosphere of Model NATO has truly unbelievable might – not only it makes me feel proud of Estonia, but it also facilitates me to express what I want. However, I believe that it didn't have to be like this if there were other people participating in and organizing the Model and so I would like to thank them here. Apropos, if you find any mistakes in this article, I don't really mind, I only hope you got the main message.

„Francie mi byla vždy velmi blízká,“ říká Martin Dunaj

Martine, jak bys zhodnotil prozatímní část prvního jednacího dne?

Zatím řešíme jen formální záležitosti. Na začátku dne jsme se zasekli nad naprosto nepodstatnou záležitostí, což se odrazilo v kvalitě počátku jednání. Jinak se to ale ubírá šťastnou cestou a nad očekávání kvalitní delegáti mě zatím činí šťastným.

Mohl bys nám proto popsat, čeho se ta záležitost týkala a jak k ní došlo? Ne-příjemné záležitosti jsou totiž jedním z důležitých aspektů diplomacie.

Na pátém workshopu jsme se ve Valném shromáždění dohodli na agendě, kterou budeme projednávat, a zároveň i pořadím jejích bodů. Hned na začátku dne to ale

bylo popřeno somálským delegátem. Byla to naprosto zbytečná záležitost, kterou ještě více rozdmýchaly další reakce a projevy. Nakonec jsme se však odhlasovali pauzu na kuloární jednání, při němž jsme se dohodli, že tuto věc již nebudeme dále řešit.

Pokračování na straně 12

Pokračování ze strany 11

I to jsou cenné zkušenosti diplomata. Pokud se nepletu, účastníš se Modelu prvním rokem. Cítíš nějaký výrazný rozdíl mezi

delegáty, kteří se Modelu účastní poprvé a těmi, co se jej účastní již poněkoliakrát?

Z časových důvodů jsem neměl možnost se zúčastnit všech workshopů, avšak na začátku jsem si myslel, že budou poněkud vyšší ambice vzhledem k tomu, z kolika lidí byli delegáti vybíráni. Z workshopové části jsem byl proto trochu zklamán z aktivity účastníků, která byla takřka mizivá. Dnes však vidím, že jsme se asi všichni rozkoukali a většina z delegátů hájí to, co mají, a nestydí se.

Z toho, co jsem postřehl, patříš mezi delegáty velmi aktivní. Je důvodem i to, že ti zastupování právě Francie vyhovuje?

K Francii jsem měl vždy velice blízko, a proto jsme se před několika lety také rozhodl studovat francouzštinu. O francouzské křeslo se budu ucházet i příští rok, byť ne v modelu OSN, ale v NATO.

Nakolik ti jako zástupci Francie vyhovuje agenda v té podobě, v jaké jste ji schválili?

Jako první bod byla stanovena Energetická bezpečnost, což nám vyhovuje.

Dalšími důležitými body jsou aktuální záležitosti – boj s terorismem a embargo a sankce. S odhlasovaným zněním agendy tedy souhlasím a myslím, že to je velmi aktuální.

Blíží se vaše jednání o energetické bezpečnosti k nějakému cíli, nebo to ještě bude běh na dlouhou trať?

Myslím, že jednání jsou velmi vitální. Jednáme už o dvou rezolucích, z nichž jedna je koncipována více komplexně. Zaměřuje se na diverzifikaci a zvýšení efektivity jaderných elektráren. Druhá je obecnější a její obsah je laděn za účelem posílení pravomocí při monitoringu obchodu s energiemi.

Na závěr ti popřeji, aby se ti a tvé zemi podařilo prosadit všechny cíle. A poslední otázka bude trochu uvolněnější. Máš už nějaký kostým na Social Event?

Vůbec ne (smích). Já doufám, že... Já vlastně ani nevím, že jsme nějaký kostým měli mít.

-dj-

UNIVERZITA OBRANY

Univerzita obrany
Studijní oddělení
Kounicova 65, 612 00 Brno
tel.: 973 442 628
e-mail: so@unob.cz
www.unob.cz

Univerzita obrany jako jediná vysoká vojenská škola v České republice zajišťuje přípravu vojenských profesionálů pro potřeby Armády ČR a civilních studentů ve prospěch bezpečnostního systému ČR. Realizuje vysokoškolské studium ve studijních programech vojensko-manažerského, ekonomického, technického a zdravotnického zaměření.

NABÍZÍME VÁM:

- tříúrovňové strukturované studium (bakalářský, magisterský a doktorský stupeň)
- studium v oborech, které se nedají studovat na civilních vysokých školách
- možnost vojenského nebo civilního studia
- plat vojáka z povolání již během studia, prospěchové stipendium, ubytování na internátu s rychlým připojením na Internet, vystrojení a základní učební pomůcky včetně učebnic a skript zdarma (u vojenského studia)
- možnost měsíčního zdokonalovacího kurzu anglického jazyka ve Velké Británii zdarma (u vojenského studia)
- možnost zahraničních stáží v rámci programu Erasmus
- ubytování na internátu, prospěchové a ubytovací stipendium (u civilního studia)
- přístup ke špičkovým technologiím a využití moderní počítačové sítě
- prestižní vzdělání srovnatelné se vzděláním získaným na civilních VŠ
- jistotu budoucího zaměstnání v resortu obrany (u vojenského studia) a široké možnosti uplatnění v bezpečnostním systému státu a obranném průmyslu

Studium na UO je příležitostí pro ty, kteří dobře zvažují své perspektivy!

PŘIJĚTE K NÁM.

Model EU

Partneři Modelu EU

Generální partner

NIZOZEMSKÉ VELVYSLANECTVÍ

Hlavní partner

Zastoupení
Evropské komise
v České republice

Botschaft
der Bundesrepublik Deutschland
Prag

planpolitik

CERGE-EI

Priority britské vlády pro první pololetí roku 2009

Zahraniční politika Spojeného království bude reflektovat priority českého předsednictví vyjádřeného třemi E: Ekonomika, Energetika a Externí dimenze. V ekonomické sféře bude Spojené království prosazovat zvýšení veřejných výdajů k překonání probíhající ekonomické krize. Dočasnou podporu ekonomického růstu vnímá Spojené království jako nutnost, jež umožňuje vyhnout se opakování deprese třicátých let. Spojené království se ovšem brání jakýmkoli dlouhodobým státním zásahům do ekonomiky a transformaci liberálních ekonomických principů.

V oblasti energetiky bude Spojené království prosazovat co nejvyšší využití obnovitelných zdrojů energie, snížení emisí skleníkových plynů, maximální diverzifikaci energetických zdrojů zajišťující minimální závislost a liberalizaci vnitřního trhu s energií a plynem sloužící k co nejvyšší

soutěžitosti. Spojené království bude prosazovat boj s klimatem jako klíčový aspekt energetické politiky.

V oblasti zahraničních vztahů je Spojené království nejbližším partnerem Spojených států a na připravovaném summitu EU-US naváže na své dosavadní snahy být mostem mezi Evropou a USA. Spojené království vnímá jako důležité aby Rusko dostalo svého závazků stáhnout se z Gruzie. Je si nicméně vědomo klíčového partnerství mezi Evropskou unií a Ruskem a bude usilovat o normalizaci vztahů. V oblasti bezpečnosti bude Spojené království prosazovat potírání terorismu.

Spojené království bude zcela v souladu mottem předsednictví „Evropa bez bariér“ prosazovat odstranění bariér vnitřního trhu EU.

Jakub Krejčíř,

ministr zahraničí Spojeného království

Evropské otazníky

Kam se ubírá evropská integrace? Tato otázka, byť vrcholné důležitosti, příliš často nezaznívá. Přesto by dle mého názoru zaznívat měla. Často slyšíme, jaká stanoviska zastává prostřednictvím svých orgánů k různým otázkám, jak se však bude vyvíjet Evropská unie jako taková?

Zdá se, že v obecné rovině má velmi vysoké ambice propagované a prosazované ambiciózními evropskými politiky. Rozhodně má velké aspirace a v nejbližší době nehodlá zastavit integraci států, které ji tvoří. Ráda by počtem obyvatel, velikostí trhu a jednotností vnějšího vystupování spolu s významností zahraniční bezpečnostní politiky představovala mladšího sourozence Spojených států. Je pravdou, že s postupujícím rozšiřováním stoupá počet občanů Evropské unie (byť s pohybem na východ a na jih narazíme na klesající hospodářskou sílu jednotlivých zemí či regionů).

Je pravda, že kurz, na základě kterého se vyměňuje euro a dolar, se přibližuje, ale této konvergence nejspíše Evropská unie dosáhnout příliš nechtěla. V souvislosti s otázkou jednotnosti Evropské unie navenek je vhodné připomenout, že Spojené státy jsou federací, my ne. Fungování Evropské unie není upraveno konstitucí, ale mezinárodní smlouvou. Tolik hodnocení formální stránky, ale neopomenutelným faktorem, který může znesnadňovat účinný a vyhraněný jednotný postoj, je kulturní rozdílnost daná specifickým vývojem členských států v průběhu jejich dlouhé historie. Tato specifika se pochopitelně rozšiřováním o nové členské státy nezměňují. Považuji rozšiřování za vhodné, přesto o co více zemí bude unii tvořit, o to naléhavěji bude vyvstávat otázka racionálního zhodnocení, nakolik jednotní zvládneme na unijní úrovni být. Další významné sku-

Pokračování na straně 15

Pokračování ze strany 14

tečnosti, které s touto otázkou souvisejí, jsou – nakolik dokáže Evropská unie naslouchat třeba i malým státům, nakolik vyhovět jejich zájmům a požadavkům, a především, zdali výklad toho, kterých cílů zamýšlené činnosti může být uspokojivě dosaženo členskými státy, není čím dál extenzivnější ve prospěch jednání na úrovni unie. Jiný než většinový názor by neměl být označován za euroskeptický a lidé, kteří si kladou otázky po směru, jakým se Evropská unie vyvíjí, by neměli být vnímáni jako euroskeptici. Dále bych nebyl rád, kdyby se možnosti malých zemí dosáhnutí svých požadavků daly, s trochou nadsázky, zredukovat na malou občanskou neposlušnost při hlasování o nějaké smlouvě. Nechtěl bych, aby se časem prosadilo přesvědčení, že Evropská unie má upravovat to, co jí bylo svěřeno a to, co jí svěřeno výslovně nebylo, také protože její postup povede vždy k uspokojivějšímu výsledku.

Evropská unie směřuje dopředu, ale stále jí zbývá postavit se k některým starým

otázkám, například otevření pracovního trhu některých starých členských zemí občanům nových členských zemí. Jejich restriktce jsou nevkusné, neevropské a především (jak se ukázalo u jiných zemí, které už od těchto opatření ustoupily) zbytečné. Země, jejichž rozpočtový deficit překročí limit tří procent HDP, si nevyslouží pochvalu Evropské komise, ale nic závažného jim nehrozí. Pochopitelně mimo neúměrné ekonomické zátěže, kterou bude představovat jejich dluh rostoucí v důsledku nezodpovědného zadlužení se. Různé balíčky na podporu ekonomik ovšem představují neodolatelné lákadlo, podobně jako znárodnění bank. Nemyslím si, že samotné balíčky mohou ekonomickou krizi vyřešit. Jistě,

mohou zmírnit její nepříjemné důsledky a pomoci některým lidem a vybraným odvětvím, tento přínos je však třeba vyvažovat s jejich náklady, které jsou větší právě proto, že jsou tyto balíčky financovány půjčkami. (Mimoto platí nepřímá úměrnost mezi množstvím veřejných a soukromých statků, proto o každém euru, jehož použití určí stát, už nemůže rozhodovat soukromý sektor.) Proto je samotné kritérium velikosti balíčku nehodnotné. Přesto by člověk podezíral jednotlivé politiky a političky, že soupeří o to, kdo má větší balíček.

Přeji si, aby Evropská unie úspěšně pokračovala, rostla (co do počtu členů) a rozumně se rozvíjela, s ohledem k hodnotám, ke kterým se hlásí a ke spokojenosti všech svých členů. Věřím, že výčet hlav dvanácti států obsažený v preambuli Smlouvy o Evropské unii doplněný odkazem na země, které se od té doby staly členy, neobsahuje žádnou symboliku a váže se pouze k historii a ne budoucnosti. Jsem eurooptimista.

*Štěpán Černý,
ministr zahraničí Nizozemí*

Sladíme Evropu aneb sladíme lidská práva

Dodržování lidských práv – sousloví každému více než známé minimálně ze vznešených cílů politiků v nejrůznějších prohlášeních, projevech, nebo alespoň z přání každé nově zvolené královny krásy. Ale víme vlastně, co si pod těmito slovy doopravdy představit? A je možné si reálně představit jejich porušování, když máme to štěstí, že žijeme v „jiném světě“? A nemělo by to dokonce patřit k povinné výbavě každého z nás, když máme být schopni o tomto problému diskutovat? Ale dost už bylo otázek. Je třeba hledat odpovědi.

Definice lidských práv je všeobecně známá, jsou to ty svobody a nároky, které mají být zaručeny každému člověku na světě. Od roku 1948 jsou shrnuty ve Všeobecné deklaraci lidských práv nejen v ní. Přesto se každý den můžeme setkat s jejich porušováním. Neustále jsou v ozbrojených konfliktech zabíjeni civilisté. Jiní jsou denně vystavováni mučení či krutému zacházení ze strany vlád, opozičních skupin nebo dokonce svých příbuzných. Milióny lidí na celém světě právě v tuto chvíli čelí akutním následkům útlaku, válek a extrémní chudoby.

Česká republika se dlouhodobě snaží o zefektivnění politiky EU v oblasti podpory lidských práv a demokracie. V této souvislosti Česko usiluje o zlepšení spolupráce EU s nevládními organizacemi a dále hodlá podporovat obhájce lidských práv. Během českého předsednictví zřejmě proběhne i zhodnocení Evropského nástro-

je pro demokracii a lidská práva, v jehož rámci jsou finanční prostředky rozdělovány na podporu dodržování lidských práv a rozvoj demokracie. Proč ale Česko, které se dlouhodobě snaží profilovat jako ochránce lidských práv ve světě, nezařadilo tuto problematiku mezi své priority předsednictví? Klíčovými tématy jsou Ekonomika, Energetika a Externí dimenze. A kam se najednou lidská práva vytratila?

Není žádným tajemstvím, že politika ČR vůči Kubě je dokonce tvrdší než v případě celé EU. Ale v čem je celý smysl snažení, když v době, kdy můžeme ovlivnit evropské dění nejvíce, EU vůči Kubě dokonce zmírnila sankce a znovu zavedla dialog...

Proto bych ráda upozornila na 11. ročník mezinárodního filmového festivalu o lidských právech Jeden svět, který se bude konat v Praze a dalších 29 českých městech. Pojdme se na vlastní oči podívat, o čem se hovoří, když se zmiňuje porušování lidských práv. Kolik lidí tím dennodenně trpí, jak to v praxi vypadá, a třeba si pak alespoň konečně začneme trochu vážit svobody, ve které žijeme. Nebo ještě lépe, přestaneme

Pokračování na straně 15

Pokračování ze strany 15

o porušování lidských práv mluvit, ale začneme proti němu bojovat.

Jedenáctý ročník se bude konat v Praze od 11. do 19. března 2009, ale v průběhu března a dubna se uskuteční ve 29 dalších městech po celé České republice. Zahajovacím filmem letošního ročníku bude snímek Barmský VJ,

jehož hlavní postavou je mladý barmský reportér Joshua, který společně s dalšími kolegy z exilové televize Democratic Voice of Burma podrobně zachytil protivládní demonstrace ze září roku 2007 a jejich následně brutální potlačení. Ve filmu je zdůrazněn právě nepopíratelný význam nezávislých médií v boji proti totalitní moci.

A co napsat závěrem? Podle Antoine de Saint – Exupéry je na světě nejdůležitější to, co je očím neviditelné. V tomto případě se ale podle mého názoru jedná o výjimku – filmy o porušování lidských práv by měl zhlédnout každý – a hlavně každý politik.

*Lucia Hamplová,
ministryně zahraničí Malty*

Kam směřuje Evropa?

Dne 26. listopadu 2008 rozhodl Ústavní soud ČR v otázce Lisabonské smlouvy. Shledal, že tato smlouva není v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

Přesto trvalo téměř další tři měsíce, než ji schválila Poslanecká sněmovna, a jak se zdá, Senát se k této otázce přinejmenším do dubna nevyjádří vůbec. Jeho stanovisko lze navíc těžko předvídat, koneckonců byla to právě horní komora parlamentu, která iniciovala přezkoumání některých pasáží smlouvy Ústavním soudem. A přestože po podzimních volbách se její složení do značné míry změnilo, vzhledem k odmítavému přístupu mnoha senátorů zejména za ODS nemá Lisabonská smlouva úspěch zdaleka zajištěný.

Svůj skeptický postoj navíc dlouhodobě neskrývá ani prezident Václav Klaus, jehož podpis je nezbytný pro dokončení ratifikačního procesu. Česká republika je v tuto chvíli poslední zemí EU, která se k „Lisabonu“ prozatím nevyjádřila. Do toho tu je zatím ještě závazné irské odmítnutí smlouvy v referendu. A i když by nakonec měly být všechny problémy překonány a Lisabonská smlouva ratifikována všemi zeměmi sedmadvacítky, nelze se vyhnout dojmu, že se Unie nachází v jakési krizi identity a v situaci obtížného hledání sebe sama.

Problémy při schvalování Lisabonské smlouvy totiž nejsou izolovanými jevy a je třeba se na ně dívat v širším kontextu. Zásadní změnou se pro EU stalo rozšíření o 12 členů bývalého východního bloku na začátku 21. století. Již předem bylo jasné, že zásada jednomyslnosti v některých oblastech rozhodování bude v tomto počtu členů neudržitelná, a že v rámci zachování akceschopnosti je nezbytné posílení role centrálních orgánů. To také bylo cílem Smlouvy z Nice, která vstoupila v platnost v roce 2003. Jak se však ukázalo, podniknuté kroky nezašly dostatečně daleko, což vedlo k debatám, jejichž výsledkem byl text Smlouvy o Ústavě pro Evropu. To je dokument v mnoha ohledech naopak velmi radikální, který by EU, politicko-právní útvar sui generis (svého druhu, pozn. redakce), výrazně přiblížil skutečné federaci. Cílem této „Euroústavy“ bylo i nahrazení stávajících smluv o Evropských společenstvích, zavedení postu evropského ministra zahraničí atd. Tento koncept se ukázal být neprůchozím, zároveň však bylo evidentní, že současný stav věcí je patový, a že nějaký zásadní posun ve fungování EU je nutný. A proto tedy Lisabonská smlouva, text vypracovaný za německého předsednictví v Radě, který z předchozí „Euroústavy“ jednoznačně vychází, nicméně nazývá mnoho věcí jinými jmény a tolik neprovokuje narážkami a odkazy na jednotnou Evropu.

Konflikt, který dnes máme možnost sledovat v EU, není ničím novým pod sluncem. Více méně se jedná o rozpor mezi zastánci federalizace a obhájci volnějšiho, méně institucionalizovaného

a výhradně hospodářského uskupení. Historickou paralelu můžeme hledat například v USA konce 18. století. Tehdy proti sobě brojili federalisté a antifederalisté, kterým vyhovoval koncept konfederace obsažený v první americké ústavě. Centrální moc měla plnit jen roli jakési agentury řešící rozpory mezi státy, neměla zasahovat do obchodních záležitostí jednotlivých států apod. Jak se však ukázalo (a jak bylo brilantně popsáno v tzv. Listech federalistů), takovýto útvar už kvůli absenci donucovacích mechanismů nebyl schopen pracovat efektivně a akceschopně. Vývoj proto nutně vedl k přijetí další, již federální ústavy, zakotvující posílení centrální moci a zakládající kompletní soustavu orgánů celostátní moci. Samozřejmě, EU není USA (ačkoli myšlenka Spojených států evropských byla bezprostředně po druhé světové válce poměrně populární a prosazoval ji mj. Winston Churchill) a od konce 18. století už také uplynulo mnoho času. Stále se však jedná o jistý precedens, který by neměl být ignorován.

Ústředním tématem dalšího směřování EU je suverenita jednotlivých států. Otázka zní: jak zachovat jednotlivým členským zemím jejich svrchovanost a zároveň posílit centrální moc tak, aby Unie mohla fungovat efektivně? Odpověď neexistuje, protože akcentace jednoho aspektu nutně vede k zanedbání druhého. Jenže, co si vlastně vůbec představit pod pojmem suverenita? V ideálním případě by si suverénní stát měl o svých vnitřních záležitostech rozhodovat výhradně sám a neměl by ani část těchto rozhodovacích pravomocí přenášet na jakoukoli jinou instituci. To je však již vzhledem k existenci množství mezinárodních smluv, úmluv o lidských právech apod., které uzavírá každý stát, čirá utopie. A jak říká v abstraktu nálezu sám Ústavní soud: „*Suverenitu však již dnes nelze chápat absolutně; jde spíše o suverenitu praktickou. V tomto smyslu přenesení určitých kompetencí státu, které vyvěrá ze svobodné vůle suveréna a bude nadále vykonáváno za jeho účasti předem dohodnutým a kontrolovaným způsobem, není pojmovým oslabením svrchovanosti státu, ale naopak může v důsledcích znamenat její posílení ve společném postupu integrovaného celku*“. Přijetí této argumentace samozřejmě neznamená konstatování, že Lisabonská smlouva sama o sobě je dokonalým textem, který by měl být nekriticky přijímán. Stejně tak neznamená rezignaci na princip subsidiarity, který samozřejmě má smysl vymáhat. Lisabonská smlouva je však dokumentem, který fungování Evropské unie alespoň někam posouvá – směrem k federalizaci a větší centralizaci moci. Pokud chceme Evropskou Unii akceschopnou a efektivní, takovou, která má značný mezinárodní vliv, přijmeme to jako fakt, proti kterému nemá smysl brojit.

*Tomáš Jungwirth,
ministr zahraničí Maďarska*

Fotogalerie

Top partneři

Generální partner
Modelu OSN

Hlavní partner
Modelu OSN

Model NATO is co-sponsored by the North
Atlantic Treaty Organization

Hlavní partner
Modelu NATO

Generální partner
Modelu EU

NIZOZEMSKÉ VELVYSLANECTVÍ

Hlavní partner
Modelu EU

Univerzitní partner

Partner zahájení

Obecní dům

Partner jednání

Partnerské město

Dodavatelé služeb

Mediální partneři

**Asociace
pro mezinárodní
otázky**
Association
for International
Affairs

Asociace pro mezinárodní otázky využívá zpravodajství z databází ČTK, jejichž obsah je chráněn autorským zákonem. Přepis, šíření či další zpřístupňování tohoto obsahu či jeho části veřejnosti, a to jakýmkoliv způsobem, je bez předchozího souhlasu ČTK výslovně zakázáno.

CHRONICLE, noviny Pražského studentského summitu, registrováno MK ČR E 16149, vydává ASOCIACE PRO MEZINÁRODNÍ OTÁZKY – Žitná 27, 110 00 Praha 1; tel.: 224 813 460; www.amo.cz / www.studentsummit.cz, e-mail: info@amo.cz / summit@amo.cz; šéfredaktorka: Michaela Baginová, tel.: 721 711 293; zástupkyně šéfredaktorky: Tereza Jermanová, tel.: 775 281 971; e-mail: chronicle@amo.cz; anglická sekce: Michal Pečeňa; odborná spolupráce: Lucie Bednářová (lb), Hana Bojdová, Martina Braunová, Vít Dostál, Dominik Jandl, Ivana Jemelková, Tereza Jermanová (tj), Luděk Mohr, Vít Nejedlo, Nguyen Minh Hung, Kateřina Palová (kp), Michal Pečeňa, Jan Přeč, Jan Pýcha, Daniela Zrucká (dz), Dominik Židek; technická spolupráce: Michaela Petrová; fotografie: Hana Bojdová, Zuzana Fialová, Petr Gottfried, Josef Petrák.